

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1334/07
30.08.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Наде Кљајевић, председника већа, Катарине Манојловић-Андрић и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником суда Маријаном Тафра-Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Војне поште 1097 Нип, Уп-2 бр. 567-2/05 од 23.1.2006. године, у предмету признавања права на накнаду због престанка запослења, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.8.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље поднета против решења Војне поште 1936 Ниш, Инт. бр. 2810-1 од 18.10.2005. године, којим је тачком 1. диспозитива, тужиљи - супрузи професионалног војног лица - признато право на накнаду због престанка запослења брачног дуга у висини од 12% од нето зараде по запосленом у претходном месецу у привреди Републике Србије, почев од 01.10.2005. године и даље док постоје услови за то, а најдуже до 03.11.2010. године. Тачком 2. диспозитива првостепеног решења стављено је ван снаге решење исте војне поште инт. бр. 331-1 од 31.1.2005. године, те тачком 3. диспозитива обавезна тужиља да у року од три дана писмено извести ту војну пошту о свим променама које су од утицаја за остваривање предметне надокнаде, а разлози за престанак исте су утврђене у члану 8. став 2. Уредбе. У тачки 4. диспозитива првостепеног решења наведено је да ће обрачун и исплату накнаде вршити РЦ МО Београд на текући рачун тужиљиног супруга.

Тужиља тужбом оспорава решење туженог због погрешне примене прописа, те повреде начела правноснажности, па предлаже да се поништи. Наводи да је оспореним решењем, односно решењем првостепеног органа, повређена одредба члана 12. ЗУП-а којим је прописано да је решење против кога се не може изјавити жалба нити покренути управни спор, а којим је странка стекла одређено право, односно којим су странци одређене неке обавезе, правноснажно решење, које се може поништити, укинута или изменити само у случајевима који су предвиђени законом. Одредбама члана 255. истог закона, прописано је да се правноснажно решење може укинути или изменити ради његовог усклађивања са законом, ако орган који је донео то решење сматра да је у истом неправилно примењен материјални закон. У конкретном случају, тј. у случају тужиље, решењем које је стављено ван снаге није повређен закон, те тужени није имао правни основ за доношење новог, по тужиљу, неповољнијег решења.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору, оспорио је ове у целини, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, оспореног решења, одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени оспореним решењем, у поступку у коме није било повреде правила поступка, нашао да жалба није основана, јер је првостепени орган, правилно применивши одредбе Закона о Војсци Југославије и Уредбе о изменама Уредбе о начину и условима остваривања права на накнаду због престанка запослења брачног друга професионалног официра односно професионалног подофицира, на које се позвао, тужиљи од 01.10.2005. године, па на даље, док за то постоје услови, признао право на накнаду због престанка запослења брачног друга у висини од 12% од нето зараде по запосленом у претходном месецу у привреди Републике Србије. За своју одлуку тужени је дао разлоге које за правилне прихватио и овај суд, јер су утемељени на чињеничном стању у списима предмета и одредбама прописа на које се тужени позвао. При том су оспореним решењем сви наводи поднете жалбе правилно оцењени, као неосновани.

Ово стога, јер је одредбама тачке 1. до 3. Уредбе о изменама Уредбе о начину и условима остваривања права на накнаду због престанка запослења брачног друга професионалног официра односно професионалног подофицира ("Службени војни лист", бр. 35/05), прописано да се проценат 60 замењује процентом 12, те да ће се решења којима су до дана ступања на снагу ове Уредбе призната права на накнаду због престанка запослења, у року од 15 дана од дана ступања на снагу те Уредбе, ускладити, а да се поменута уредба примењује од 01.10.2005. године.

Суд је ценио наводе тужбе, којима тужила оспорава законитост решења туженог органа, односно првостепеног органа, са разлога правноснажности решења о, раније, признатом праву на предметну надокнаду у већем износу, па налази да ови не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке. Према правном ставу Врховног суда Србије измена постојећег прописа не представља основ за измену правноснажног решења, те се права утврђена правноснажним решењем не могу поново одређивати у складу са новим прописом, па ни онда када су ти прописи повољнији за странку, сем ако је то изричито прописано. У конкретном случају, чланом 2. Уредбе о изменама Уредбе о начину и условима остваривања права на накнаду због престанка запослења брачног друга професионалног односно професионалног подофицира изричито је прописано да ће се решења којима су до дана ступања на снагу ове Уредбе, призната права на накнаду због престанка запослења ускладити са одредбама ове Уредбе, у року од 15 дана од дана ступања на снагу ове Уредбе, што је у конкретном случају у спроведеном поступку и учињено.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, суд је тужбу одбио, као неосновану и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 30.8.2007. године, У. 1334/07

Записничар, Председник већа - судија

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Нада Кљајевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК